

Jesús Ballaz formula 100 preguntes freqüents sobre el cristianisme

Dij, 16/05/2019 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR*) L'escriptor i educador **Jesús Ballaz** està preocupat per la transmissió de la fe i busca aliances. Sent l'impuls de compartir la vivència positiva que l'ha configurat com a cristià. I reconeix un buit d'experiència religiosa en les noves generacions. Pensant en els seus quatre nets ha escrit [La música de la fe](#), d'Editorial Claret. El subtítol del llibre defineix l'objectiu: "Que no deje de sonar". Aquest divendres [el presenta a la biblioteca de Molins de Rei](#), el seu poble.

"Serem significatius en la mesura que mostrem que l'aportació del cristianisme a la societat és eminentment positiva", defensa l'autor. El navarrès Jesús Ballaz (Liédena, 1946) assenyala la necessitat de reventar el relat públic dels cristians. En el seu cas, ha fet l'exercici de confrontar la fe de Jesús amb afirmacions socials molt esteses que neguen la possibilitat de Déu. El resultat és una anar i venir dialèctic. Amb un to propositiu i llenguatge planer, l'autor no esquiva el problema del dolor al món ni els límits de la condició humana.

"Em preocupa que els creients d'avui ens haguem quedat sense relat". L'art i la literatura ja no parlen del missatge de Jesús. [En la mateixa línia que apunta Ferran Sáez](#) al llibre *El cos de l'esperit*, i que és a la base del diàleg entre la fe i la cultura que promouen entitats com la Fundació Joan Maragall. Ballaz creu que toca refer "un relat per oferir a la gent" i que cal "iniciar un camí" en aquesta direcció.

Les Benaurances, programa de vida

L'autor critica "la poca autoestima dels creients" i proposa un gir de guió en clau propositiva, evitant la confrontació. "L'oferta dels creients avui és plenament vàlida", defensa. En aquest sentit, el llibre *La música de la fe* interpel·la als qui no han sentit mai a parlar de Jesús. Però també parla als qui, havent-s'hi apropiat,

tenen dubtes raonables. Són 169 pàgines que acumulen un centenar de preguntes freqüents. A la base hi trobem els temes del catecisme i el programa de [les Benaurances](#).

Ballaz respon “de forma aleatòria i gens sistemàtica als prejudicis, als pensaments previs que té molta gent” en relació al fet religiós. Aquest feligrès de la [parròquia de Sant Miquel Arcàngel](#) de Molins de Rei, escriu a peu pla. I s'adreça als seus quatre nets, **Jan, Ibai, Nil i Tiago**. El text convida a fer-se preguntes. És un llibre que parla a no iniciats sobre una fe exigent: “El verdadero orante no se amuerma, se siente exigido”, escriu.

D'on neix la necessitat de parlar fora de l'àmbit creient? “Em dol que hàgim perdut pel camí una cosa que penso que continua sent molt vàlida”, apunta Ballaz. La fe cristiana, defensa, és un motor de transformació que requereix un compromís ètic. En el capítol sobre espiritualitat i moral, diu que cuidar dels germans és “la prova de foc” dels creients. També apunta la capacitat de sorpresa, l'agraïment, l'alegria, la resistència al consumisme i l'estil de vida auster com a elements que marquen el tarannà dels qui segueixen a Jesús.

La religió, un relat raonable

Ballaz observa una gran majoria d'agnòstics que expressen “el desig d'acostar-se a Déu”. Allò de “no hi crec però m'agradaria creure-hi”. Si reflexiona sobre el seu origen i sobre allò que l'ha constituït, topa amb el pensament religiós: “El que m'ha aportat la religió d'una manera inconscient, el que llegeixo de teologia em constitueix més que no pas altres coses”, apunta.

“Conec persones agnòstiques amb molta profunditat, però l'àmbit religiós és interessant i si no el cultivem, el perdem”. L'autor, que va tenir relació amb Lluís Duch, coincideix amb ell sobre la clau del “problema de la transmissió de la fe”. Recupera la idea d'aquest monjo benedictí sobre “l'home com a ésser logomític”. “La religió entra en l'àmbit del mite, del relat, d'allò que no és racional, però sí raonable”.

Què creu que aporta, en concret, la religió cristiana? “Dona ànims per viure, una manera d'estar al món molt positiva i molt de cara als altres, es pot percebre per altres camins, però el camí del cristianisme és molt directe i molt clar”.

L'oferta pendent dels cristians

L'autor proposa una reflexió de fons: s'ha trencat la transmissió de la fe entre generacions. En aquest context li preguntem en quins espais o comunitats pot perviure efectivament el missatge de Jesús. “Estem en una mena de desert, moltes vegades penso en l'època de l'exili d'Israel a Babilònia i es parlava de la resta d'Israel”. Mira al seu voltant i a les reunions parroquials veu “tot de gent amb cabells blancs i de joventut avançada”.

“Estem aquí per reinventar-nos”, afirma Ballaz. En el seu cas, amb el llibre [La música de la fe](#) ha optat per un format “senzill i tradicional”. Però vol anar més enllà. “La pretenció és provocar que altres persones escriguin en aquest sentit, hem de passar una oferta a la societat que en aquest moment no passem”.

A quina oferta es refereix? Torna a la necessitat de construir un relat. “Calen paraules, art i fets socials, de contribució a la societat”. Lamenta que la presència

social del cristianisme es percebi com a poc significativa o “com una mena de rèmora del temps”. Descriu el discurs del **papa Francesc** com a contrapunt: “El papa sí que troba les paraules adequades i punyents per dir coses que no trobes després en els fulls dominicals”.

Ballaz defensa el paper que hi juguen els laics: “És una responsabilitat nostra, dels laics, de les persones que treballem als mitjans de comunicació, la gent que pinta, que fa cinema, i també dels agents socials amb la forta presència assistencial de l'Església”, indica.

Compromís social per motius religiosos

Demana valorar si d'altres entitats socials “mobilitzarien la gent que Càritas mobilitza”. En el fons creu que “no és l'alternativa d'una cosa per una altra, sinó que es tracta de sumar i per motius religiosos hi ha gent que se suma a treballar per la societat”. Posa l'exemple de les lectures i dels sermons de la missa dominical. “No hi ha cap altre col·lectiu que tingui un ritus que et canti la canya i et recordi el que has de fer cada setmana. Això em sembla positiu per la societat”, defensa.

El llenguatge, el relat que reivindica, passa per aquest ritual comunitari. “La litúrgia no s'entén, per viure'l el llenguatge litúrgic s'ha d'entendre”. Posa com a exemple el concurs que presenta **Jordi Hurtado** a TVE, *Saber y ganar*. “Fan preguntes religioses la mar de ximpls i la gent no les sap contestar; s'ha perdut el llenguatge”. D'aquí que moltes persones perdin el fil de la celebració dominical: “Les cerimònies són intel·ligibles, no són càlides ni acollidores, no hem trobat la manera”. Entén que “perquè sigui universal, no pot ser particular de cada lloc i el distanciament és molt gran”.

Una responsabilitat col·lectiva

Amb tot Ballaz no es considera derrotista: “És un repte que tenim i hem de donar la talla amb el que puguem”. S'assenyala a sí mateix: “Tenim una responsabilitat col·lectiva”. En parla també en sentit ecumènic. A [la presentació d'aquest divendres](#) a la Biblioteca de Molins de Rei ha convidat **Maria Carme Heredia**, professora de literatura que és diaconessa de l'església evangèlica i **Pere Arcas**, especialista en comunicació audiovisual, de perfil no creient. “La pregunta del llibre no va dirigida només als creients, és una cosa que interpel·la a altres cristians. El tema de la transmissió religiosa, toca també als laics, és un problema socialment significatiu”.

Recupereu aquí la [presentació del llibre a la Llibreria Claret](#) a primers d'abril.